

Разходка по луната

Когато пътуваме, неволно се сближаваме съ другитѣ пътници и запазваме за тѣхъ добри или лоши спомени. Сжщото е и съ небеснитѣ тѣла, които мълчаливо се движатъ къмъ неизвестността.

Следъ слънцето ние спираме вниманието си върху луната, а после върху звездитѣ. Къмъ луната изпитваме нѣжни, приятни чувства. Първитѣ ѝ наблюдатели се любовали на нея, свързвали я съ своитѣ най-хубави мечти. Тя е била мълчаливата богиня на нощта — „царицата на нощта“, както я възпѣватъ и днесъ поетитѣ.

И малкитѣ деца обичатъ луната, простиратъ ржички, искатъ да я хванатъ. Всички бихме желали да отидемъ н нея, макаръ да ни раздѣля грамадно пространство.

И все пакъ, луната е най-близу до земята. Ако бихме могли да вземемъ 30 земни кълба и да ги наредимъ едно до друго, ще образуваме висящъ мостъ между земята и луната. Разстоянието помежду имъ е равно на 30 пъти земния диаметръ, или 360,000 клм. Бързиятъ влакъ, който изминава разстоянието между Парижъ и Цариградъ за 2 денонощия и 15 часа, трѣбва да върви 320 денонощия, за да измине разстоянието между земята и луната. Артилерийска граната, която изминава 500 м. въ секунда, би пристигнала на луната за 19 часа. Толкова далечъ е отъ насъ луната, затова ни се струва толкова малка.

Луната, както и земята, нѣм своя свѣтлина. Свѣтлината си тя получава отъ слънцето. Слънцето огрѣва луната, както и нашата земя. Ако слънцето освѣтява луната право насреща, ние я виждаме като цѣлъ кржгъ; ако я освѣтява отстрани, виждаме само частъ отъ